

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **EMPLOY s. r. o.**, se sídlem Perlová 60/14, Plzeň, zastoupeného Mgr. Marianem Francem, advokátem se sídlem Škroupova 10, Plzeň proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí České republiky**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 2014/77042-421/1 ze dne 4. 12. 2014, ve věci uložení pokuty za správní delikt,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného č. j. 2014/77042-421/1, pokud jím byl potvrzen výrok II. rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce č. j. 3785/1.30/14-1 ze dne 15. 10. 2014, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ve zbytku se žaloba **zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 12. 2. 2015 se žalobce domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného č. j. 2014/77042-421/1, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce (dále jen „SUIP“) ze dne 15. 10. 2014, č. j. 3785/1.30/14-1, kterými byla žalobci podle § 33a odst. 1 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění účinném do 27. 7. 2017 (dále jen „zákon o inspekci práce“), uložena pokuta za spáchání správního deliktu ve výši 360 000 Kč a zároveň bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce namítá, že řízení před prvostupňovým správním orgánem trpělo vadami, které představovaly citelný zásah do jeho právní sféry, a v důsledku tohoto zapříčinily nezákonnost rozhodnutí. Za zásadní vadu v tomto smyslu považuje žalobce nepřezkoumatelnost protokolu o kontrole č. j. 958/1.50/13/1/15.2 ze dne 18. 6. 2013. Kontrolní zjištění obsažená v tomto protokolu jsou dle žalobce založena pouze na úvahách a domněnkách inspektorů SUIP a zcela chybí jejich doložení či odůvodnění. Tyto vady žalobce vytýká rovněž navazujícím aktům – přezkumu protokolu a rozhodnutí o námitkách proti obsahu přezkumu. V tomto postupu správního orgánu spatřuje žalobce porušení § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), což opírá o rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 12. 2000, č. j. 6 A 77/99-25. Žalobce rovněž dodává, že nebyl řádně seznámen s e-mailovou komunikací mezi zaměstnankyní Masokombinátu Plzeň L. B. a SUIP a to přesto, že tato komunikace byla provedena ve správním řízení jako jeden z důkazů.

Další žalobní bod se týká námitek podjatosti, které žalobce vůči osobám rozhodujícím ve správním řízení uplatňoval. V podáních ze dne 13. 8. a 3. 9. 2013 žalobce v souladu s § 14 odst. 2 správního řádu vznesl řádně odůvodněné námitky podjatosti vůči zaměstnancům SUIP Mgr. Z., Ing. J. M. a generálnímu inspektoru Mgr. Ing. R. H. O námitce podjatosti Mgr. Ing. R. H. bylo Ministerstvem práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) rozhodnuto usnesením ze dne 8. 7. 2014. Oproti tomu o zbylých námitkách bylo rozhodnuto usnesením až spolu s rozhodnutím o odvolání, které bylo žalobci doručeno 15. 12. 2014 a to i přes skutečnost, že Mgr. Z. v té době již nebyl zaměstnancem SUIP a pobíral starobní důchod. Nad to byl Mgr. Z. ve vedeném řízení určen jako oprávněná úřední osoba, ačkoliv se od něj nedalo očekávat, že po vznesení námitek podjatosti vůči jeho osobě ze strany žalobce bude proti němu postupovat nestranně. Žalobce proto dovozuje, že vydaný příkaz č. j. 4919/1.50/13/14.3, kterým byla žalobci uložena povinnost platit předmětnou pokutu a který byl posléze po podání odporu zrušen, byl nezákonný, neboť jej vydala úřední osoba, o jejíž podjatosti nebylo v době vydání příkazu rozhodnuto. Pozdní doručení usnesení o námitkách podjatosti také způsobilo, že žalobci bylo fakticky odepřeno právo podat proti tomuto usnesení odvolání.

Žalobce dále namítá, že správní orgány postupovaly nesprávně, když při úvaze o výši pokuty přihlédly k tomu, že i přes to, že dne 9. 7. 2013 vydal SUIP pod č. j. 958/1.50/13/1/15.2 Opatření k odstranění nedostatků, kterým žalobce v bodech 1) až 10) vyzval k odstranění příčin porušování zákona, žalobce žádné kroky ke

zhojení porušení zákona neučinil a rovněž byl již za obdobný delikt v minulosti dvakrát trestán pokutou. První taková pokuta byla udělena dne 11. 5. 2010 příkazem č. j. 1508/0795/15/6.33/10/15.2/2 ve výši 60 000 Kč. Vzhledem k tomu, že § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce, ve znění účinném do 31. 12. 2014, omezuje odpovědnost právnické osoby za správní delikt tříletou objektivní prekluzivní lhůtou, lze dovodit, že při stanovování výše pokuty za později spáchaný delikt nelze přihlídnout k dříve spáchanému deliktu, pakliže mezi vydáním tohoto příkazu a vydáním žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí, které mu předcházelo v prvním stupni, již uplynuly více než 3 roky. Stejně tak pochybil správní orgán i při přihlídnutí k spáchání druhého deliktu, o kterém bylo SUIP rozhodnuto dne 13. 3. 2013 zamítnutím odvolání pod č. j. 923/1.30/13/14.3. V době rozhodování správního orgánu v žalobně napadeném řízení bylo žalobou ke Krajskému soudu v Plzni napadeno rovněž i toto předcházející rozhodnutí a žalobě byl přiznán odkladný účinek. Za takové situace nelze spáchání správního deliktu přičítat žalobci k tíži, neboť věc nebyla soudem pravomocně rozsoudena.

Žalobce rovněž namítá, že napadená rozhodnutí SUIP i žalovaného byla vydána v rozporu se zákonem, neboť v době jejich vydání již uběhla roční lhůta od zahájení řízení, po jejímž uplynutí dle § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce zaniká odpovědnost právnické osoby za spáchaný správní delikt. Dle žalobce bylo řízení zahájeno dne 9. 7. 2013 vydáním Opatření k odstranění nedostatků z kontroly č. j. 958/1.50/13/1/15.2, jelikož měl tento správní akt dopad do právní sféry žalobce tím, že mu ukládal povinnosti a správní orgán jeho existenci zohlednil při stanovování výše pokuty. Žalobce si je vědom, že předmětné opatření nemůže být samostatným předmětem soudního přezkumu, avšak ve světle výše zmíněné argumentace, kterou žalobce opírá také o rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 12. 1997 a rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2007 č. j. 1 As 13/2006-90, lze takové opatření považovat za zahájení řízení před správním orgánem a tedy pro počátek běhu lhůty pro zánik odpovědnosti za spáchaný správní delikt podle § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo vydáno 4. 12. 2014, tedy měl žalovaný z úřední povinnosti přihlídnout k zániku odpovědnosti žalobce, rozhodnutí SUIP zrušit a řízení zastavit.

Žalobce dále vytýká správnímu orgánu prvního stupně, že mu nebylo umožněno se účastnit ústního jednání, které proběhlo dne 27. 8. 2014, a to i přes to, že opakovaně vyjádřil zájem být jednání přítomen a z nařízených termínů jednání se řádně omluvil, avšak tato omluva byla účelově správním orgánem vyhodnocena jako projev vůle nebýt jednání přítomen. Správní orgán žalobci pouze 5. 9. 2014 doručil protokol o ústním jednání, který obsahoval seznam provedených důkazů s tím, že na jednání byly tyto důkazy přečteny a byl konstatován jejich obsah. Úplně však chybělo jakékoliv jejich hodnocení. Žalobce rovněž nebyl zpraven o tom, kdy hodlá správní orgán rozhodnout a tak mu nebyla poskytnuta lhůta pro vyjádření se k zaslaným podkladům, návrhy dalších důkazů a ani nebyl o tomto svém právu řádně poučen, což je v přímém rozporu s názorem krajského soudu v Ústí nad Labem, který byl vyjádřen v rozsudku ze dne 25. 6. 2009, č. j. 15 Ca 258/2008-55 a rovněž s nálezem Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 329/04.

V dalším bodě žaloby žalobce napadá kontrolní zjištění, na základě kterých dospěli žalovaný i orgán rozhodující v prvním stupni k závěru, že byl spáchán správní delikt. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že provedenou kontrolou bylo zjištěno, že žalobce porušil ustanovení § 309 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“), jelikož nezabezpečil stejné mzdové podmínky pro své zaměstnance i kmenové zaměstnance uživatele - Masokombinátu Plzeň s. r. o., čímž spáchal správní delikt ve dle § 33a odst. 1 zákona o inspekci práce. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že při srovnávání mzdových podmínek byla jako kmenová zaměstnankyně na srovnatelné pozici a se srovnatelnou kvalifikací uvedena J. B., nar. X. Tato zaměstnankyně však nad rámec povinností, které odpovídaly pozici „dělník-výrobář“ ještě obsluhovala stroje a odpovídala za provoz a byla za tyto přidané povinnosti vyplácena v rámci pohyblivé složky mzdy, což mělo za následek její rozdílné ohodnocení. Žalovaný ani SUIP však nevzali tuto okolnost v úvahu a aniž by provedl bližší kontrolu v místě výkonu práce, rozhodl o správním deliktu na základě dokumentace. Žalobce rovněž uvádí, že jméno J. B. není uvedeno v protokolu o kontrole a objevuje se až ve správním řízení, což má za následek nepřezkoumatelnost protokolu.

Posledním žalobním bodem žalobce namítá, že při posuzování naplnění všech znaků spáchaného deliktu žalovaný i SUIP nesprávně dospěli k názoru, že předmětná skutková podstata byla naplněna jak po formální, tak i po materiální stránce. Závěr žalovaného i SUIP, že postup žalobce při přidělování agenturních zaměstnanců k výkonu práce je v rozporu s ust. § 309 odst. 2 zákoníku práce je výsledkem čistě formalistického přístupu k plnění zákonných podmínek a má za následek žalobcovo potrestání a to přes to, že v předmětném případě vůbec nebyla naplněna materiální stránka správního deliktu, neboť žalobcovu zaměstnavatelskou praxi nelze v žádném případě považovat za společensky nebezpečnou. V předmětném případě si byli žalobcovi zaměstnanci vědomi, kdo je oprávněn jim přidělovat pracovní úkoly a kontrolovat jejich plnění, avšak vzhledem k častým obměnám těchto osob nepředával žalobce svým zaměstnancům písemný pokyn na jednom dokumentu a údaje vyžadované § 309 odst. 2 zákoníku práce jim byly dle potřeby sdělovány či písemně předávány formou dodatků k dohodě o dočasném přidělení zaměstnanců, které však nebyly kontrolnímu orgánu předloženy, neboť si je nevyžádal. Žalobce rovněž hodlal navrhnout provedení dalších důkazů, které by tato jeho tvrzení doložily, avšak vzhledem k tomu, že správní orgán jednal bez jeho přítomnosti, mu tato možnost nebyla poskytnuta.

Na závěr podané žaloby žalobce uvádí výčet zákonných ustanovení, které byly nesprávným postupem správních orgánů porušeny a žádá soud, aby napadené rozhodnutí zrušil a vrátil je žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 23. 7. 2015 podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a vyjádřil se k jednotlivým žalobním námitkám. K námitce porušení § 68 odst. 3 správního řádu žalovaný uvádí, že v případě protokolu nedošlo k žádnému pochybení ze strany správního orgánu, který jej vypracoval. Protokol je řádně odůvodněn, jeho závěry se opírají o podklady v něm uvedené a zákonné

požadavky na tento typ listiny byly splněny. V případě přezkumu protokolu a námitek proti němu podle § 41 odst. 1, 2 a 3 zákona o inspekci práce, ve znění účinném do 30. 4. 2014 žalovaný tvrdí, že se nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 9 správního řádu, jelikož se jím nezakládají, nemění nebo neruší práva jmenovitě určené osoby ani se neprohlašuje, že určitá osoba práva má nebo nemá, a za absence jakékoliv speciální úpravy náležitostí těchto správních aktů nelze přisvědčit žalobci, že trpí namítanou právní vadou. K namítané vadě dokazování žalovaný uvádí, že správní orgán je oprávněn opatřovat si důkazní prostředky v rámci své úřední činnosti, důkaz e-mailovou komunikací mezi L.B. a SUIP byl řádně proveden v rámci ústního jednání 27. 8. 2015 a žalobce byl o tomto důkazu uvědomen již sdělením SUIP ze dne 25. 8. 2015. Žalobce mohl rovněž po celou dobu řízení nahlížet do spisu.

K námitce žalobce, že mu bylo pozdním vyřízením námitek podjatosti úředních osob znemožněno se náležitě procesně bránit proti usnesením správního orgánu, žalovaný uvádí, že ačkoliv lze správnímu orgánu rozhodujícímu v prvním stupni vytknout pozdní vyřízení žalobcových námitek, nejedná se o tak závažné pochybení, že by mohlo způsobit až nezákonnost vydaného rozhodnutí, jak vyplývá i z názoru, který vyslovil NSS v rozsudku ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009-163. Žalobci nebylo i přes pochybení správního orgánu, který o námitkách podjatosti rozhodoval, odepřeno právo na odvolání proti těmto usnesením a v případný úspěch v odvolacím řízení by pak poskytl žalobci i správnímu orgánu možnost uplatnit některý z mimořádných opravných prostředků.

Žalovaný dále odmítá tvrzení žalobce, že úvaha, kterou správní orgán dospěl ke stanovení výše pokuty, byla nesprávná. Předně konstatuje, že ze skutečnosti, že na straně žalobce nedošlo k nápravě i přes to, že byl upozorněn na to, že svým jednáním porušuje zákon, lze dovodit, že jeho postoj k předmětné problematice je odmítavý. Postoj žalobce k případné možnosti nápravy závadného stavu je pak legitimním kritériem pro stanovení výše pokuty. Žalovaný rovněž uvádí, že uplynutí 3 let od spáchání správního deliktu nemá na úvahu o budoucích výších pokut žádný vliv, uplynutí této lhůty se projeví pouze při posuzování odpovědnosti právnické osoby za spáchání správního deliktu v případě, že ve věci není ke dni uplynutí pravomocně rozhodnuto. Rovněž přiznání odkladného účinku žalobě na přezkum rozhodnutí o deliktu nemá na právní moc tohoto rozhodnutí žádný vliv.

K námitce, že v předmětném řízení došlo k rozhodnutí ve věci až po uplynutí zákonné lhůty 1 roku od zahájení řízení dle § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce, žalovaný uvádí, že za okamžik, kterým počalo běžet řízení o správním deliktu, lze považovat až doručení příkazu žalobci, které nastalo dne 17. 12. 2013. Lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt proto byla dle žalovaného zachována.

K námitce, že žalobci nebylo umožněno se vyjádřit před vydáním rozhodnutí, žalovaný uvádí, že toto se nezakládá na pravdě. Žalobce byl dne 29. 8. 2013 o ukončení dokazování vyzooměn přípisem č. j. 4919/1.50/13/14.3, přičemž byl tímto přípisem i poučen o svém právu navrhnout důkazy, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí i činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí ve věci.

Žalovaný dodává, že žalobce tohoto svého práva beze zbytku využil, jak je patrné z velkého množství podání, které žalobce žalovanému adresoval. K žalobcově námitce, že mu nebylo umožněno účastnit se ústního jednání, žalovaný uvádí, že na základě omluvy zástupce žalobce z důvodu nemoci bylo ústní jednání přesunuto z termínu 20. 8. 2014 na 27. 8. 2014, čímž bylo plně vyhověno přání žalobce být jednání přítomen. Samotná absence zástupce žalobce u ústního jednání zároveň neměla za následek zkrácení jeho procesních ani hmotných práv, jelikož mu byl dán dostatečný prostor na důkazy, které byly při ústním jednání provedeny, náležitě reagovat. Žalovaný se rovněž neztotožňuje s názorem vysloveným Krajským soudem v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 25. 6. 2009, č. j. 15 Ca 250/2008-55, jelikož se domnívá, že namítaná povinnost správního orgánu z ustanovení § 36 správního řádu nevyplývá. Názor vyjádřený v nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 329/04 ze dne 3. 3. 2005 pak nelze na předmětný případ aplikovat vůbec, neboť žalobce nebyl na svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí zkrácen.

K námitce, že SUIP nedůsledně hodnotil mzdové podmínky u uživatele Masokombinát Plzeň s. r. o. a rozhodoval pouze na základě neúplně zjištěného skutkového stavu, žalovaný uvádí, že ze spisové dokumentace je patrné, že SUIP postupoval v souladu s § 3 správního řádu. Zjištění, že mzda kmenové zaměstnankyně J. B., která byla dle svého zařazení zaměstnankyní srovnatelnou se zaměstnanci žalobce, činila 12 000 Kč s tím, že za obsluhu balící linky jí navíc příslušel příplatek, zatímco zaměstnanci uživatele dostávali mzdu pouze 8 000 Kč, bylo učiněno na základě dostatečných podkladů, zejména mzdových listů zaměstnanců. Námitku ohledně „stanovování“ a „činění“ mezd žalovaný vyhodnotil jako zmatečnou.

K námitce, že správní orgány postupovaly v řízení o správním deliktu příliš formalisticky, aniž by se zabývaly jeho materiální stránkou, žalovaný uvádí, že § 33a odst. 1 zákona o inspekci práce váže spáchání předmětného deliktu na porušení ustanovení § 308 a §309 zákoníku práce. § 309 odst. 2 konkrétně zakotvuje povinnost agentury práce přidělovat své zaměstnance k práci na základě písemného pokynu, který musí mít zákonem stanovené náležitosti. Žalovaný konkrétně poukazuje na skutečnost, že zákonodárce do právní úpravy vložil povinnost písemné formy tohoto pokynu. Žalobce tedy může tuto povinnost považovat za čistě formální, její nesplnění je však dle § 33a zákona o inspekci práce správním deliktem. K otázce předložení úplné dokumentace až na explicitní výzvu správního orgánu žalovaný uvádí, že pokud byl žalobce vyzván k předložení písemných pokynů, je jeho povinností je předložit v celém jejich znění, nehledě na to, jak jsou v rámci dokumentace členěny. Tvrzení žalobce, že nebyl vyzván k předložení relevantních dokumentů, tedy žalovaný považuje za účelové.

Závěrem svého vyjádření žalovaný shrnuje, že k namítaným porušením zákonných ustanovení ve správním řízení nedošlo a navrhuje, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl a žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).

Z předloženého spisového materiálu byly zjištěny následující skutečnosti: Žalobcem je společnost EMPLOY s. r. o. se sídlem Perlová 60/14, Plzeň, která v rámci podnikatelské činnosti v oboru zprostředkovávání zaměstnání provozuje i agenturu práce. Ve dnech 27. 3. 2013 a 18. 6. 2013 provedl SUIP u žalobce kontrolu dle § 4 odst. 1 písm. g) v rozsahu ust. § 3 zákona o inspekci práce, předmětem kontroly bylo dodržování pracovněprávních předpisů. O této kontrole byl pořízen dne 18. 6. 2013 protokol č. j. 958/1.50/13/1/15.2. Po vyřízení žádosti žalobce o přezkum protokolu a námitek proti tomuto přezkumu zůstal protokol beze změny. Dne 9. 7. 2013 vydal SUIP Opatření k odstranění nedostatků z kontroly č. j. 958/1.50/13/1/15.2, ve kterém uložil žalobci odstranit nedostatky, které byly zjištěny v rámci provedené kontroly. Žalobce dne 13. 8. 2013 vnesl námitku podjatosti vůči Mgr. V. Z. a dne 3. 9. 2013 vůči ing. J.M. a generálnímu inspektoru Mgr. Ing. R. H. Dne 17. 12. 2013 byl SUIP vydán příkaz č. j. 4919/1.50/13/14.3, kterým byla žalobci udělena pokuta za spáchání správního deliktu dle § 33a odst. 1 zákona o inspekci práce ve výši 450 000 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce 20. 12. 2013 odpor a 3. 3. 2014 byl vyrozuměn, že ve správním řízení se pokračuje. Dne 26. 6. 2014 byl žalobci na jeho žádost zaslán podrobný soupis všech součástí správního spisu. Dne 1. 8. 2014 a opětovně dne 4. 8. 2014 bylo žalobci doručeno vyrozumění o nařízeném jednání. Termín jednání byl stanoven na 20. 8. 2014, náhradní termín pak na 27. 8. 2014. Dne 8. 7. 2014 rozhodlo MPSV, že generální inspektor SUIP Mgr. Ing. R. H. není vyloučen z provádění úkonů v předmětném řízení. Dne 18. 8. 2014 byla SUIP doručena omluva žalobce ústního jednání, ve které je uvedeno, že zmocněnkyně žalobce H. E. je již od 15. 8. 2014 v pracovní neschopnosti a nebude schopna být jednání přítomna ani v náhradním termínu. Žalobce v omluvě rovněž uvedl, že má nadále v úmyslu být v řízení aktivní a o skončení pracovní neschopnosti zmocněnkyně SUIP uvědomí. V replice přípisem č. j. 4919/1.50/13/14.3 ze dne 18. 8. 2014 bylo žalobci sděleno, že ústní jednání proběhne v nařízeném náhradním termínu 27. 8. 2014 avšak účast na tomto jednání není obligatorní ani nezbytná pro uplatnění jeho práv. Zároveň byl žalobce poučen, že mu bude zaslán protokol o ústním jednání, bude písemně informován o skočení dokazování a bude mu dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Dne 22. 8. 2014 zaslal žalobce žádost o stanovení dalšího termínu ústního jednání, jelikož jeho zájem být jednání přítomen stále trval. Dne 25. 8. 2014 zaslal žalobce SUIP návrh na zastavení řízení usnesením vzhledem k uplynutí jednoleté lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci. Dne 27. 8. 2014 proběhlo ústní jednání před správním orgánem, v rámci kterého byly provedeny listinné důkazy. Žalobce se tohoto jednání neúčastnil. Dne 28. 8. 2014 byl žalobci zaslán seznam listin, kterými se v řízení provádí dokazování a dne 5. 9. 2014 mu byl zaslán protokol o provedeném ústním jednání a vyrozumění, že dokazování je v předmětném řízení skončeno a žalobce má prostor k vyjádření se k podkladům rozhodnutí popřípadě podání návrhu na jejich doplnění. Dne 8. 9. 2014 zaslal žalobce vyjádření k protokolu, ve kterém zdůrazňuje, že to, že mu nebylo umožněno se ústního jednání účastnit, považuje za porušení svých ústavně zakotvených práv. K samotnému

protokolu dodal, že se jedná o pouhý výčet listinných důkazů, který postrádá jakékoliv jejich hodnocení a žalobce se tak k nim nemůže řádně vyjádřit. Zároveň žalobce požádal o stanovení nového termínu pro ústní jednání a uvedl, že jeho zmocněnkyně je stále ve stavu pracovní neschopnosti a minimálně do termínu 5. 10. 2014 nebude schopna být jednání přítomna. Dne 15. 10. 2014 vydal SUIP rozhodnutí č. j. 3758/1-30/14-1, kterým shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 33a odst. 1 zákona o inspekci práce, kterého se dopustil tím, že v případě svých zaměstnanců nezajistil, aby jim byl v souladu s § 309 odst. 2 zákoníku práce předán písemný pokyn o přidělení k dočasnému výkonu práce u uživatele včetně určení vedoucího zaměstnance uživatele oprávněného přidělovat jim práci a kontrolovat ji a informací o pracovních a mzdových podmínkách srovnatelného zaměstnance uživatele a dále tím, že v případě svých zaměstnanců nezajistil, aby jejich mzdové podmínky byly srovnatelné s mzdovými podmínkami srovnatelných kmenových zaměstnanců uživatele. Za tento delikt uložil SUIP žalobci pokutu ve výši 360 000 Kč. Výše částky byla odůvodněna mj. i odmítavým přístupem žalobce k nápravě protiprávního stavu, na který byl správním orgánem upozorněn a skutečností, že byl pro obdobné správní delikty v minulosti dvakrát trestán. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 11. 11. 2014 odvolání. Vedle odvolacích námitek, které byly shodné s námitkami později uplatněnými v žalobě, žalobce uvedl, že do dne podání odvolání stále nebyly vyřízeny námitky podjatosti vůči Mgr. Z. a Ing. M. Dne 4. 12. 2014 vydal žalovaný pod č. j. 2014/77042-421/1 žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. Společně s rozhodnutím o odvolání byla dne 15. 12. 2014 žalobci doručena i usnesení o uplatněných námitkách podjatosti Mgr. Z. a Ing. M.

U jednání dne 6. 12. 2017 žalobce setrval na svých stanoviscích, žalovaný se jednání nezúčastnil.

Podle § 65 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti. Podle § 68 odst. 1 s. ř. s. je žaloba nepřijatelná, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon.

Při posuzování podané žaloby soud předně konstatuje, že žaloba byla podána v souladu s ustanoveními § 65 a násl. s. ř. s., splňuje všechny náležitosti a byla podána včas.

Soud se neztotožnil s žalobní námitkou, ve které žalobce brojí proti nepřezkoumatelnosti protokolu o kontrole a navazujících správních aktů. Žalobcova tvrzení, že protokol obsahuje pouze domněnky a úvahy správního orgánu a zcela v něm chybí fundovaná kontrolní zjištění, neodpovídají skutečnosti. § 8 zákona o inspekci práce stanoví povinnosti inspektora SUIP při výkonu kontroly. Dle

písmena h) tohoto ustanovení má inspektor povinnost o výsledku kontroly pořizovat protokol. Zákon o inspekci práce náležitosti tohoto protokolu dále neupravuje, je proto třeba aplikovat obecnou úpravu obsaženou v § 15 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“), který obsahuje výčet podstatných náležitostí protokolu o kontrole. Protokol je vyhotoven přehledně, obsahuje vymezení a rozsah kontrolní činnosti, identifikaci úředních osob provádějících kontrolu, označení právního předpisu, na základě kterého je kontrola prováděna, soupis dokumentů, které byly ke kontrole předloženy, včetně jejich rozdělení podle kontrolovaných zaměstnanců, podrobný popis kontrolních zjištění včetně uvedení relevantních ustanovení zákoníku práce a datum a podpisy úředních osob. Na dokumentu označeném jako „seznamení s obsahem protokolu“ je poučení o možnosti požádat o přezkum protokolu podle § 41 odst. 1 zákona o inspekci práce. Soud tedy konstatuje, že protokol splňuje veškeré náležitosti, které zákon pro tento typ dokumentu vyžaduje. Žalobce využil svého práva požádat o přezkum protokolu, avšak správní orgán jeho argumentům nepřisvědčil a tento svůj postup řádně odůvodnil v dokumentu označeném jako „Přezkoumání protokolu“ podle § 41 odst. 1 zákona o inspekci práce ze dne 17. 7. 2013. a protokol nebyl změněn. V reakci na toto žalobce využil svého práva na podání námitek proti přezkumu protokolu podle § 41 odst. 2 zákona o inspekci práce. S těmito námitkami se SUIP vypořádal dne 2. 9. 2013 tak, že je zamítnul. Žalobní námitka, že SUIP jeho námitky proti přezkumu řádně nevypořádal a pouze je bez odůvodnění zamítl, je nedůvodná, neboť § 26 zákona o státní kontrole u rozhodnutí o námitkách proti přezkumu protokolu výslovně vylučuje použití správního řádu a zároveň neobsahuje zvláštní úpravu tohoto aktu. K namítané judikatuře soud dodává, že z žalobní námitky i z uváděné judikatury není jasné, čeho se odkazem na ni žalobce domáhá. Žalobce patrně nesouhlasí s kontrolními závěry správního orgánu či se způsobem vyřízení žádosti o přezkum protokolu a námitek vůči přezkumu protokolu, avšak, vzhledem k namítané judikatuře, z námitek není patrné, jakým navrženým důkazům se správní orgán nevyjádřil a proč je žalobce nenavrhoval v navazujícím řízení o správním deliktu. K námitce užití důkazu e-mailovou komunikací soud uvádí, že neexistuje zákonná překážka, která by správnímu orgánu bránila v provedení důkazu, který byl opatřen v rámci úřední činnosti a byl proveden v souladu se zákonem. Žalobci byla dána možnost se s tímto důkazním prostředkem seznámit a vyjádřit se k němu a v souvislosti s jeho opatřením a provedením ve správním řízení tak nedošlo k porušení žalobcových subjektivních práv. O úmyslu provést tento důkaz ve správním řízení byl žalobce uvědomen na základě svého dotazu sdělením SUIP ze dne 25. 8. 2014.

Při posuzování námitky pozdního vyřízení námitek podjatosti se soud ztotožnil s názorem vysloveným NSS v rozsudku ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009-163. Krajský soud v Ostravě dospěl k názoru, že ačkoliv lze doručování usnesení o námitkách podjatosti až společně s rozhodnutím o odvolání ve věci samé považovat za vadu řízení, nejedná se o pochybení správního orgánu takové intenzity, aby mohlo samo o sobě způsobit nezákonnost meritorního rozhodnutí. Při této úvaze soud v souladu s judikaturou NSS vzal v úvahu i skutečnost, že obě

námítky byly zamítnuty a úřední osoby nebyly shledány podjatými. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že už pouze samotné uplatnění námitek podjatosti by mohlo způsobit ovlivnění rozhodnutí úřední osoby v neprospěch žalobce. Zároveň je třeba dodat, že žalobcem uvedený příkaz č. j. 4919/1.50/13/14.3 byl posléze zrušen podáním odporu podle § 150 odst. 3 s. ř. a v řízení se dále pokračovalo. Již z tohoto důvodu jsou veškeré námítky vztahující se k již zrušenému příkazu bezpředmětné. Co se týče námítky žalobce, že mu bylo odepřeno právo podat proti rozhodnutím o námitkách podjatosti odvolání, tato nemá oporu v zákoně. Výše uvedený chybný postup správního orgánu neměl za následek zkrácení subjektivních práv žalobce, a ten mohl nejen odvolání proti výše uvedeným usnesením podat, nýbrž také v případě úspěchu v odvolání proti usnesením o námitkách podjatosti uplatnit postup podle § 94 nebo § 100 s. ř.

Po zvážení námítky, že v předmětném případě neměl správní orgán zohlednit předchozí spáchání obdobného správního deliktu, jelikož žalobce proti rozhodnutí o tomto předchozím deliktu podal žalobu, které byl přiznán odkladný účinek, soud dospěl k názoru, že je důvodná. Ačkoliv žalovaný ve svém vyjádření k žalobě správně poukazuje, že přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 73 s. ř. s. neznamená, že rozhodnutí o pokutě není pravomocné, je třeba zdůraznit, že takové rozhodnutí je v právní moci pouze formálně. Přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem veškeré účinky napadeného rozhodnutí (§ 73 odst. 3 s. ř. s.). Dochází tak k zmrazení právního stavu věcí ve fázi před vydáním žalobně napadeného rozhodnutí (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005-96). Jak uvedl Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 1260/07 ze dne 30. září 2008, rozhodnutí o odložení vykonatelnosti správního rozhodnutí je nadáno schopností působit s účinky *ex tunc*. Odklad vykonatelnosti napadeného individuálního správního aktu lze tak spíše označit za jeho sistaci. Akt tak z formálního hlediska sice zůstává pravomocným, avšak Akt tak z formálního hlediska sice zůstává pravomocným, avšak uložené právní povinnosti nelze vynucovat. V daném případě tedy správní orgány nepostupovaly správně, když v úvaze o výši udělené pokuty zohlednily i skutečnost, že žalobce byl pro daný skutek již v minulosti pokutován a nedbaly na skutečnost, že v době rozhodování o pozdějším správním deliktu byl žalobě proti rozhodnutí o pokutě za delikt dřívější přiznán odkladný účinek. Protože toto pochybení se týkalo výlučně úvahy o výši trestu, bylo napadené rozhodnutí zrušeno v rozsahu nutném pro napravení uvedené vady.

S další částí žalobní námítky, kde žalobce namítá, že uplynutím tříleté objektivní lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikt došlo rovněž k zahlazení tohoto deliktu, se Krajský soud neztotožnil. Jedná se pouze o právní názor žalobce, který však nenachází oporu ani v zákoně ani v judikatuře. Zákon žádnou lhůtu pro zahlazení správního deliktu nestanovuje, a její dovozování z lhůty pro zánik odpovědnosti nelze považovat za korektní, neboť zde není obdoba právní úpravy natolik obdobná, aby bylo možno vést žalobcem navrženou argumentaci *per analogiam*.

Co se týče námitky, že vydáním Opatření k odstranění nedostatků z kontroly dne 9. 7. 2013 došlo fakticky k zahájení řízení o správním deliktu a tedy k počátku běhu roční lhůty pro zánik odpovědnosti právnické osoby za správní delikt podle § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce, Krajský soud se neztotožnil s argumentací žalobce, že tento správní akt je rozhodnutím ve smyslu § 9 s. ř. a jeho vydání je tedy rozhodným okamžikem pro počátek běhu výše zmíněné lhůty. Jak vyplývá mimo jiné i z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2015, č. j. 30 A 30/2013-115, Opatření k odstranění nedostatků z kontroly je individuálním správním aktem, který v souladu s § 4 odst. 1. písm. g) zákona o inspekci práce vydává SUIP, avšak jedná se o akt v řízení, které věcně nesouvisí s řízením o správním deliktu. Samotné řízení o deliktu se zahajuje postupem podle § 46 správního řádu, popřípadě, jsou-li pro to splněny zákonné předpoklady, vydáním příkazu podle § 150 téhož zákona. Rozhodným okamžikem, který určuje počátek lhůty pro zánik odpovědnosti žalobce za správní delikt, je tedy až doručení příkazu č. j. 4919/1.50/13/14.3 žalobci dne 17. 12. 2013. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o správním deliktu č. j. 2014/77042-421/1 ze dne 4. 12. 2014 bylo žalobci doručeno dne 15. 12. 2014, byla tato lhůta zachována.

K námitce, že v předmětném řízení došlo k porušení práva žalobce být přítomen při provádění důkazů a bylo mu znemožněno osobně se účastnit ústního jednání, soud uvádí následující: Na rozdíl od § 74 zákona č. 200/1990, o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, neexistuje (resp. v rozhodné době neexistovala) speciální úprava řízení o správních deliktech, která by zakotvovala povinné ústní jednání. Správní orgány tak nebyly povinny nařizovat ústní jednání v řízeních o správních deliktech, nebylo-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). V případě správních deliktů se aplikuje pouze obecný právní předpis, kterým je správní řád. Ustanovení § 15 s. ř. zakotvuje zásadu písemnosti správního řízení, ze které mimo jiné vyplývá, že správní řízení je primárně vedeno písemnou formou. Ustanovení § 49 s. ř. pak z tohoto obecného pravidla stanoví výjimku, která je projevem zásady ústnosti správního řízení, dle které je správnímu orgánu, vedle situací, kdy povinnost nařídit ústní jednání vyplývá přímo ze zákona, dána také možnost nařídit ústní jednání v situaci, kdy je ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán rozhodující v prvním stupni dospěl k názoru, že v předmětné věci je pro naplnění účelu řízení a pro uplatnění práv účastníka řízení třeba nařídit ústní jednání. Jednání tedy bylo nařízeno přípisem ze dne 18. 4. 2014 a žalobce byl řádně vyrozuměn o účelu jednání i o svých procesních právech a povinnostech. Po mnohočetné vzájemné korespondenci, na základě omluvy žalobce, že se z důvodu pracovní neschopnosti nebude zmocněnkyně žalobce schopna účastnit ústního jednání ani v náhradním termínu však bylo žalobci přípisem ze dne 18. 8. 2014 sděleno, že *„Vzhledem ke skutečnosti, že účast účastníka řízení na ústním jednání není obligatorní a není v daném případě ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka nezbytná (...) akceptuje správní orgán Vaši omluvu z účasti na tomto jednání v případě, že Vaše pracovní neschopnost bude trvat i dne 27. 8. 2014“*. Krajský soud považuje tento postup správního orgánu za nesprávný. Situace, kdy správní orgán nařízením fakultativního jednání dává najevo, že zde jsou podmínky pro nařízení ústního jednání (zákonodárce v takovém případě zvolil výraz „nezbytné“)

a vzápětí konstatuje, že tyto podmínky dány nejsou, představuje zásah do právní sféry žalobce, který může vést až k narušení právní jistoty žalobce a zcela jistě neodpovídá zásadám dobré správy a legitimního očekávání ve správním řízení. Je však třeba také konstatovat, že ačkoliv se zcela jistě jednalo o hrubé pochybení správního orgánu, v kontextu celého řízení nedosáhlo takové intenzity, že by zakládalo nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Předně je třeba konstatovat, že ze spisu neplyne, jaké důvody vedly správní orgán k nařízení ústního jednání, nicméně obecně platí, že pouhé čtení listin samo o sobě nezbytným důvodem pro nařízení jednání není (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40). Ze spisového materiálu je patrné, že žalobce byl o svých právech a povinnostech řádně poučen, byl mu zaslán seznam listinných důkazů, které budou na ústním jednání čteny, byl mu rovněž zaslán protokol o ústním jednání, kde byly pouze uvedené listiny čteny, s vyrozuměním, že dokazování je skončeno. Byl také uvědomen, že může navrhopvat nové důkazy a činit jiné návrhy či vyjádření v řízení až do vydání rozhodnutí ve věci. Žalobce toto své právo využil a dne 8. 9. 2014 zaslal SUIP své vyjádření, ve kterém brojil proti provedeným důkazům tak, že poukazoval na absenci závěrů, ke kterým správní orgán na základě provedených důkazů dospěl. Skutečnost, že nevyužil svého práva navrhopvat vlastní důkazy, nelze správnímu orgánu přičítat k tíži. Za takové situace dospěl Krajský soud k závěru, že žalobce nebyl na svých veřejných subjektivních právech namítaným chybným postupem správního orgánu zkrácen. Vše, co mohl činit u ústního jednání ve vztahu k provedeným listinným důkazům, mu bylo po skončení jednání dodatečně umožněno. K namítané účelovosti vyhodnocení omluvy žalobce z ústního jednání jako projev vůle nebýt jednání přítomen soud uvádí, že žádná taková skutečnost z obsahu spisu nevyplyvá. K žalobcem namítané judikatuře soud uvádí, že na rozdíl od případu, kterým se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04, byla žalobci dána dostatečná možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit a žalobce této své možnosti využil. Co se týče argumentace rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 25. 6. 2009, č. j. 15 Ca 258/2008-55, který byl publikován ve sbírce NSS pod číslem 2664/2012, Krajský soud v Ostravě dospěl k názoru, že ačkoliv se jedná o případ právně blízký, nelze závěry soudu vztáhnout i na projednávaný případ, neboť se od sebe skutkově odlišují. Krajský soud v Ústí nad Labem vyjádřil názor, že „[...] vodoprávní úřad se dopustil procesního pochybení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) SŘS tím, že v dotyčném opatření ani později před vydáním rozhodnutí o zrušení povolení k nakládání s vodami žalobkyni nevyrozuměl o přesném časovém rozmezí, v němž může uplatňovat svá procesní práva. [...] Nelze totiž vyloučit, že pokud by byl vodoprávním úřadem žalobkyni stanoven konkrétní termín, dokdy může uplatnit svá procesní práva, žalobkyně by s vědomím neodvratně se blížícího se konce dané lhůty začala vyvíjet nějakou procesní aktivitu. Při nestanovení konkrétního data tak žalobkyně mohla být v domněnku, že má „neomezený“ časový prostor k realizaci svých procesních práv v rámci dotyčného vodoprávního řízení a že v brzké době nebude vodoprávním úřadem vydáváno rozhodnutí ve věci“. Na rozdíl od případu řešeném Krajským soudem v Ústí nad Labem, byl žalobce v projednávaném případě o provedeném dokazování uvědomen přípisem dne 29. 8. 2014 označeným jako „Vyrozumění o skončení dokazování, zaslání protokolu o ústním jednání, sdělení k návrhu účastníka na zastavení řízení“. Z dikce uvedeného přípisu je patrné, že SUIP v rámci své úřední činnosti opatřil dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci. Žalobce byl vyzván k vlastní procesní aktivitě a poučen o svých

právech a povinnostech v souladu s § 36 odst. 1, 2 a 3 s. ř. Je tedy patrné, že žalobce nemohl být v domněnku, že mu úřad poskytuje neomezený čas k vyjádření i s ohledem na skutečnost, že se propadná lhůta pro vydání rozhodnutí o správním deliktu chýlila ke konci, což bylo žalobci vzhledem k obsahu jeho podání velmi dobře známo. Žalobce navíc rovněž plně využil svého práva se k provedeným důkazům vyjádřit a naopak nenavrhoval žádné další důkazy. Dále je třeba zdůraznit, že i po zaslání vyjádření žalobce správní orgán vyčkal s vydáním rozhodnutí více než měsíc a prostor, který byl žalobci správním orgánem poskytnut, byl tedy naprosto přiměřený. Co se týče námitky, že protokol o ústním jednání obsahuje pouze konstatování, že listinné důkazy byly přečteny a byl konstatován jejich obsah, avšak zcela chybělo jakékoliv hodnocení důkazů, soud uzavírá, že tento postup je plně v souladu s § 53 odst. 6 s. ř. Zákon neukládá správním orgánům povinnost hodnotit důkazy ihned při jejich provádění a zahrnout hodnocení důkazů již do protokolu o ústním jednání. K žalobcem namítanému nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 7. 2013, sp. zn. I. ÚS 671/13, Krajský soud uvádí, že předmětný nálezný se týkal specifického řízení, konkrétně řízení vedeného Radou pro rozhlasové a televizní vysílání a že ačkoliv NSS v usnesení rozšířeného senátu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82 konstatoval, že tento orgán provádí dokazování primárně při ústním jednání, rozhodně nelze tento názor blanketně vztáhnout na všechna správní řízení.

Krajský soud se dále neztotožnil s námitkou, že se rozhodnutí SUIP i žalovaného zakládají na nesprávných kontrolních zjištěních. Z obsahu spisu jasně vyplývá, že osoby, u kterých kontrolní orgán zjistil pochybení, byly všechny zařazeny na pozici „dělník“ popřípadě „dělník-výrobář“ a z objednávky Masokombinátu Plzeň i z e-mailové komunikace mezi SUIP a zaměstnankyní Masokombinátu Plzeň je patrné, že nebyly mzdově ohodnoceny tak, aby to odpovídalo zákonné podmínce obsažené v § 309 odst. 5 zákoníku práce. Účelem poměrně strohé úpravy agenturního zaměstnávání v § 307a až § 309 zákoníku práce je zejména umožnění agenturám práce pomocí dočasného přidělování zaměstnanců k uživatelům vyrovnávat výkyvy na trhu a zároveň zajištění určitého standardu ochrany těchto zaměstnanců, aby se zamezilo tzv. „sociálnímu dumpingu“. Při prováděné kontrole zjistil SUIP, že v rozhodnutí uvedeným zaměstnancům žalobce dočasně přiděleným k uživateli Masokombinát Plzeň s.r.o. byla vyplácena základní mzda ve výši 8 000 Kč. Zároveň bylo SUIP z jeho úřední činnosti i z komunikace mezi SUIP a zaměstnankyní uživatele zjištěno, že základní mzda srovnatelného zaměstnance, kdy jako příklad posloužila J.B., je ve výši 12 000 Kč a to bez započtení jakýchkoliv odměn za rozdílnou míru zodpovědnosti za provoz balící linky. Soud tedy souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce tímto svým jednáním porušil § 309 odst. 5 zákoníku práce. Námitku žalobce ohledně toho, jaká slova se váží k určení výše mzdy, soud vyhodnotil jako nadbytečnou. Co se týče skutečnosti, že srovnatelná zaměstnankyně J. B., jejíž jméno později figuruje ve správním řízení, nebyla svým jménem identifikována již v protokolu o kontrole a figurovala zde jen jako „srovnatelný zaměstnanec uživatele“ soud konstatuje pouze, že uvedení jejího jména v protokolu je ve věci bez právního významu, neboť se jedná jen o příklad srovnatelného zaměstnance sloužící pro srovnání mezd všech zaměstnanců na stejné či obdobné pozici a kontrolní závěr s její osobou či specifiky jejího zaměstnání nijak nesouvisí. Pokud byla základní mzda 12 000 Kč měsíčně

vyplácena všem zaměstnancům zařazeným na stejnou pozici jako J. B., není uvedení či neuvedení jejího jména namísto jména jiného obdobného zaměstnance pro posouzení splnění povinnosti, kterou žalobci ukládá § 309 odst. 5 zákoníku práce, nijak právně relevantní.

Při posuzování námitky přílišného formalismu správních orgánů při posuzování jednání žalobce v kontextu § 309 odst. 2 zákoníku práce soud plně aproboval názor žalovaného. Vzhledem ke kogentnosti předmětné normy (viz BĚLINA, Miroslav. *Zákoník práce: komentář*. 2. vyd. Praha: C.H. Beck, 2015, s. 1207-1214; ISBN 978-80-7400-290-8) se nelze argumentem, že správní trestání nesplnění zákonem stanovené povinnosti je projevem přílišného formalismu, zbavit odpovědnosti za porušení zákona. Povinnost přidělování agenturních zaměstnanců k dočasnému výkonu práce u uživatele na základě písemného pokynu je jednou ze základních povinností agentury práce jako zaměstnavatele. Zákon stanoví náležitosti tohoto pokynu, kdy jednou z těchto náležitostí je i uvedení jména zaměstnance uživatele, který je oprávněn přidělovat agenturnímu zaměstnanci práci a kontrolovat ji. Této povinnosti se nelze zprostit pouhým sdělením, že tato informace byla zaměstnanci sdělována ústně, protože vedoucí zaměstnanci se často mění. Co se týče předložení dalších důkazů, soud podotýká, že žalobce byl kontrolovaným orgánem vyzýván, aby předložil veškerou relevantní dokumentaci a nesplnění této výzvy na straně žalobce nelze přičítat správnímu orgánu k tíži. K žalobcově účasti na ústním jednání se soud již vyjadřoval výše. Soud rovněž podotýká, že žalobce pro doložení těchto svých tvrzení v odvolacím řízení v souladu s § 82 odst. 4 s. ř. nenavrhл k provedení žádné důkazy, které by dokládaly, že písemný pokyn udělovaný zaměstnancům byl doplňován formou příloh.

Soud z výše uvedených důvodů podle § 78 odst. 1 s. ř. s. rozhodnutí žalovaného č. j. 2014/77042-421/1, pokud jím byl potvrzen výrok II. rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce č. j. 3785/1.30/14-1 ze dne 15. 10. 2014 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ve zbytku žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. pro nedůvodnost zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, kdy převážně úspěšnému žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 6. prosince 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu